

Arrest

nr. 336 334 van 20 november 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 15 april 2025 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 juni 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 14 december 2022 een tweede aanvraag in tot afgifte van een visum type D (gezinshereniging), in functie van haar Belgische echtgenoot met wie ze in Pakistan is getrouwd op 22 juli 2022.

1.2. Op 23 december 2022 verkreeg verzoekster het gevraagde visum. Zij komt op 30 maart 2023 in België aan.

1.3. Op 4 april 2023 werd verzoekster in het bezit gesteld van een bijlage 15. Later werd zij in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.4. Op 2 december 2024 werd verzoekster ambtshalve geschrapt uit het vreemdelingenregister op het adres van haar Belgische echtgenoot.

1.5. Op 15 januari 2025 verzocht verzoekster opnieuw om inschrijving in het vreemdelingenregister, dit keer op het adres van een vriendin.

1.6. Bij brief van 20 januari 2025 verzocht verweerder via de bevoegde gemeente verzoekster om haar individuele situatie toe te lichten zodat kon worden getoetst of zij haar verblijfsrecht kan behouden.

1.7. Na evaluatie van de door verzoekster overgemaakte stukken, trof verweerder op 15 april 2025 een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht (bijlage 21).

Dit betreft de thans bestreden beslissing, die luidt als volg

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [S.]

Voorna(a)m(en): [I.]

Nationaliteit: Pakistan

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

verklaart te verblijven te: [...]

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht nadat haar in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 een visum gezinshereniging werd toegekend. Zij werd op 05.05.2023 in het bezit gesteld van een bijlage 15. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als echtgenote van de Belg [P.S.] ([...]) met wie zij zich vestigde.

Blijkens het Rijksregister werd op 01.06.2024 te Sint-Agatha-Berchem het voorstel gedaan om betrokkene ambtshalve te schrappen van het adres van haar Belgische echtgenoot. Deze schrapping werd op 02.12.2024 doorgevoerd. Op 15.01.2025 verzocht betrokkene om opnieuw ingeschreven te worden te Mechelen op het adres van een vriendin.

Betrokkene werd op 20.01.2025 onder meer verzocht in het kader van een onderzoek overeenkomstig artikel 42quater, §5 van de Vreemdelingenwet haar gezinstoestand te duiden. Zij maakte naar aanleiding van deze brief een pv van verhoor over dd. 29.01.2025. tijdens haar verhoor stelt betrokkene onder meer het slachtoffer te zijn geworden van intra-familiaal geweld gepleegd door haar echtgenoot. Verder verklaart mevrouw dat ze van haar echtgenoot een mail ontving waarin deze verklaarde te willen scheiden. Ze zou met hem na die mail geen contact meer hebben gehad. Daarnaast geeft mevrouw zelf ook aan te willen scheiden. Ze wil wel in België blijven, maar niet met haar echtgenoot. Mevrouw heeft haar echtgenoot op alle communicatiekanalen geblokkeerd. Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit het voorgaande feitenrelaas blijkt duidelijk dat er, minstens wat mevrouw betreft, sedert haar verhoor bij de politie op 29.01.2025 geen sprake meer is van het vereiste minimum aan relatie, nu zij aangeeft te willen scheiden en verder in België te willen leven zonder haar echtgenoot. Er is sedert dan geen sprake meer van een gezamenlijke vestiging met de Belgische referentiepersoon.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 20.01.2025 verzocht haar individuele situatie toe te lichten overeenkomstig artikel 42quater, §5 zodat kon getoetst worden of zij nog aan de verblijfsvoorwaarden voldeed. Betrokkene maakte de volgende stukken over:

- Slachtofferverhoor dd. 29.01.2025
- Oogmetingsattest 27.09.2023
- Attest veilig huis 28.10.2024
- Attest klachtneerlegging 16.10.2024
- Attest psycholoog dd. 05.01.2025
- Medisch voorschrift
- Attest van hoofdverblijfplaats dd. 24.04.2023
- Attest stopzetting leefloon

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient betrokkene relevante wijzigingen van zijn situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Er werden na 13.02.2025 geen nieuwe stukken meer overgemaakt.

Verder wordt eveneens rekening gehouden met de stukken die betrokkene heeft voorgelegd bij haar verzoek tot herinschrijving, nl.:

- Paspoort Pakistan
- Loonfiche december 2024
- Arbeidsovereenkomst dd. 28.11.2024

Wat betreft de uitzonderingsgevallen zoals voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 dient het volgende te worden opgemerkt:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 1° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene trad met de referentiepersoon in het huwelijk op 22.07.2022 te Lahore, Pakistan. Ze diende op basis daarvan een aanvraag gezinshereniging in. Zoals hierboven werd uiteengezet is er minstens sedert 29.01.2025 in hoofde van mevrouw geen minimum aan relatie meer met haar Belgische echtgenoot. Zij gaf tegenover de politie aan te willen scheiden en haar leven verder te willen zetten zonder de referentiepersoon. Deze laatste werd op alle communicatiekanalen geblokkeerd. Er is geen gezinscel meer sindsdien. Betrokkenen zijn dus geenszins 3 jaar gezamenlijk gevestigd geweest. (arrest RvV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RvV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer "het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)".) De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn. Het einde van de relatie wordt bovendien nergens betwist.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Betrokkene stelt het slachtoffer te zijn geworden van geweld tijdens het huwelijk. Zij tracht zulks te bewijzen met een afschrift van haar slachtofferverhoor, een attest van Veilig Huis, een attest van klachtneerlegging van 16.10.2024, een attest van haar psycholoog en een medisch voorschrift. Mevrouw stelt in haar verhoor bij de politie dat ze "best wel vaak" slagen kreeg van haar echtgenoot. Ze stelt dat ze echter geen medisch attest heeft van de aangebrachte letsels omdat ze nooit alleen naar de arts mocht. Mevrouw maakte aan de politie foto's van blauwe plekken op haar arm over, doch die foto's werden niet aan DVZ overgemaakt noch werd enig medisch attest overgemaakt die deze letsels zou kunnen linken aan het beweerde geweld.

Verder maakt mevrouw in haar verhoor melding van twee specifieke feiten. Een eerste feit vond plaats in "april 2024", mevrouw zou toen in het openbaar in Sint-Agatha-Berchem door haar echtgenoot zijn

geslagen. Een getuige zou de politie dan hebben gebeld. De politie zou zich later ter woning van betrokkene hebben begeven alwaar zij tegenover de ordediensten zou hebben gesteld dat er niets aan de hand was. Navraag bij de politiezone Brussel West leert echter dat geen enkel spoor van een oproep of pv omtrent betrokkene in hun systemen kan worden teruggevonden. Ook een opzoeking in de Algemene Nationale Gegevensbank waarin betrokkene als eventueel slachtoffer zou zijn geregistreerd, leverde geen gerechtelijke hit op. Er ligt dus geen enkel bewijs van deze feiten voor.

Daarnaast stelt mevrouw dat er een ruzie zou hebben plaatsgevonden bij het onthaal van een IBIS hotel. Het zou om een felle ruzie zijn gegaan waarbij een dame (een airhostess) zou zijn tussengekomen en betrokkene zou hebben afgeraden om met haar echtgenoot en diens familie in de wagen te stappen. De politie werd er niet bijgehaald maar betrokkene wisselde wel met die bewuste dame Instagram-gegevens uit. Er kan niet uit het relaas van betrokkene blijken dat er slagen zouden zijn gevallen. Bovendien werden de aangehaalde Instagram gegevens niet voorgelegd aan DVZ.

Hoewel betrokkene stelt herhaaldelijk geslagen te zijn, ligt er geen enkel objectief bewijselement voor zoals vaststellingen door een arts, een maatschappelijk assistent of een politiebeambte, die ook maar enigszins haar beweringen zou kunnen aantonen. Het feit dat betrokkene wordt opgevolgd door Veilig Huis doet hier geen afbreuk aan, ook daaruit kan niet blijken dat de medewerkers van deze organisatie getuige zouden zijn geweest van het gepleegde geweld of van gedragingen van haar ex-echtgenoot die in die zin zouden kunnen wijzen. Verder legt mevrouw een verslag van een psycholoog voor. Daarin staat dat mevrouw behandeld wordt "met het doel om haar symptomen van angst te verlichten. Mevrouw X vertoont (sic) symptomen van stress, concentratie- en geheugenproblemen, slaapproblemen, verhoogde vermoeidheid en lage energie. I. [S.] rapporteert ook hartkloppingen, paniekaanvallen, prikkelbaarheid, overmatige zorgen en een piekergedrag." Er wordt in dit verslag echter niet uiteengezet wat de mogelijke oorzaken zijn van deze symptomen, waardoor deze ook niet gelinkt kunnen worden aan het beweerd intra-familiaal geweld.

Tot slot wordt een voorschrift voor medicatie overgemaakt, doch de begunstigde van dit voorschrift is ene [H.N.]. Het dossier bevat verder geen uiteenzetting van hoe dit stuk aan de door betrokkene aangehaalde feiten kan worden gelinkt. Betrokkene toont met de door haar overgemaakte stukken niet aan zich in een schrijnende situatie te bevinden in de zin van artikel 42quater, §4, 1e lid, 4° van de wet. Aldus voldoet betrokkene aan geen der uitzonderingsregimes voorzien in artikel 42quater, §4 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene wordt thans opgevolgd door een psycholoog bij wie zij behandeld wordt voor diverse psychische klachten. In het voorgelegde verslag van 05.01.2025 leest men dat de prognose voor betrokkene gunstig is. Bovendien blijkt uit het administratief dossier ook dat betrokkene sedert 10.12.2024 aan het werk is, waardoor het niet onredelijk is te stellen dat haar psychische aandoeningen dermate ernstig zijn dat zij haar beletten de dagtaak aan te vatten. Het voorgelegde medisch voorschrift heeft betrekking op een derde. Er liggen geen gegevens voor omtrent de frequentie van de sessies bij de psycholoog of de duur van de behandeling. Om die reden kan haar huidige psychische toestand dan ook niet leiden tot het behoud van haar verblijfsrecht. Betrokkene kwam op 30.03.2023 aan in België, nu dus iets meer dan twee jaar geleden, wat nog een relatief korte periode is.

Gezien betrokkene nog niet zeer lang in België verblijft en zij bovendien tussen 25.05.2024 en 07.10.2024 naar Pakistan terug reisde, is het niet onredelijk te stellen dat zij nog een zeer goede voeling moet hebben met de Pakistaanse maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. Gezien zij er zonder haar echtgenoot verbleef, kan aangenomen worden dat ze er nog een familiaal en sociaal netwerk heeft waarbij ze terecht kan. In ieder geval voert betrokkene zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin zij banden heeft met Pakistan dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Betrokkene is tewerkgesteld voor BVBA MELUNEX als medewerker sneldienstrestaurant. DVZ beschikt slechts over een enkele loonfiche van betrokkene voor de maand december 2024. Zij verdiende toen 1.106,91 euro alsook een voorschot van 155 euro, wat neerkomt op 1.261,91 euro. Het gaat hier om een zeer bescheiden loon dat ruim onder de armoedegrens ligt (in 2024 bedroeg deze volgens Statbel 1.520 euro per maand: <https://statbel.fgov.be/nl/themas/huishoudens/armoede-en-levensomstandigheden/risico-op-armoede-socialeuitsluiting>). De tewerkstelling van betrokkene volstaat, gelet op het geringe inkomen, de korte verblijfsduur in België, het gebrek aan bewijzen die aantonen dat betrokkene op sociaal en cultureel vlak is geïntegreerd en het ontbreken van familiebanden in België

niet om het verblijfsrecht van betrokkene te behouden. Indien zij meent op basis van haar tewerkstelling een verblijfsrecht te kunnen claimen, dan staat het haar vrij daartoe een verblijfsaanvraag in te dienen. Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus). Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing. Hierboven werd reeds aangehaald dat betrokkene en de Belgische referentiepersoon geen gezinscel meer vormen. Mevrouw gaf aan te willen scheiden en beticht haar ex-partner van geweld, al slaagt zij er niet in die beweringen aan te tonen. Zij maakt verder geen gewag van een nieuwe relatie of van andere familieleden dewelke in België zouden verblijven. Ze woont thans bij een vriendin, maar er kan niet uit het dossier blijken dat er met die persoon een afhankelijkheidsband bestaat die verder reikt dan gewone vriendschapsbanden. Zulks volgt allerminst uit het louter feit dat beide personen op hetzelfde adres staan ingeschreven. Dat kan even goed bij wijze van vriendendienst, om betrokkene de mogelijkheid te geven de relatiebreuk te verwerken of om de kosten voor huisvesting en nutsvoorzieningen te delen. Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster op: *"Schending van de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel"*.

Zij betoogt als volgt:

"Verzoekster kreeg een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder het bevel het grondgebied te verlaten.

Dat verzoekster zich niet kan verzoenen met de motivering van deze beslissing.

Dat verzoekster zich niet akkoord kan verklaren met de bestreden beslissing en het volgende wenst te benadrukken.

a) *Aangaande haar aanvraag en het verlaten van de echtelijke woonst*

Verwerende partij wijst de aanvraag van verzoekster af gezien verzoekster de echtelijke woonst heeft moeten verlaten. Zij werd mishandeld door haar partner. Bovendien bleek hij een nieuwe relatie te hebben waardoor hij verzoekster aan de deur zette en terugstuurde naar Pakistan. Hij liet haar nadien ook uitschrijven. Eens in Pakistan werd verzoekster teruggestuurd naar België door haar schoonfamilie die eiste dat zij zich bij haar echtgenoot zou voegen gezien hun huwelijk. Eens terug in België aangekomen, keerde ook haar schoonfamilie zich tegen verzoekster en dreigde met haar verblijfsdocumenten af te nemen. Tijdens haar eerste verblijf in België durfde zij geen klacht neerleggen gelet op de agressieve kant van haar echtgenoot en zijn eerdere gewelddadige vergrijpen.

Er kan een einde worden gesteld aan het verblijfsrecht onder bepaalde voorwaarden of in bepaalde gevallen. Voordat de minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht beëindigt of intrekt zal het betrokkene schriftelijk moeten vragen om eventuele relevante informatie, die het nemen van de beslissing kan verhinderen of beïnvloeden, over te maken. Ook dienen ze altijd rekening te houden met volgende elementen:

- Duur van het verblijf in België
- De leeftijd
- De gezondheidssituatie

- De gezins- en economische situatie
- De sociale en culturele integratie in België
- De banden met het herkomstland.

Verwerende partij houdt er geen rekening mee dat de tewerkstelling van verzoekster, waar zij werkzaam was, mede bijgedragen heeft aan de integratie van verzoekster. Zij komt hierdoor in contact met medeburgers. Men stelt hieromtrent dat dit een positief punt is doch op zich geen afdoende bewijs van integratie. Hiermee kan verzoekster absoluut niet akkoord gaan.

Haar tewerkstelling draagt wel degelijk bij aan haar inburgering en integratie in België. Zij kan hierdoor deelnemen aan het sociaal leven, hobby's uitoefenen. Zij is bovendien niet bij de pakken blijven zitten. Na haar 2de aankomst in België heeft zij zich aangeboden bij het Veilig Huis en nadien is zij op zoek gegaan naar een tewerkstelling.

Haar tewerkstelling draagt dus wel degelijk voor een groot deel bij aan haar inburgering en integratie in België. Bovendien heeft zij de wil om vooruit te gaan in het leven en ondanks haar precaire situatie en het intrafamiliaal geweld, er echt iets van te maken. Hier gaat verwerende partij volledig aan voorbij.

Zoals gesteld kan er onder bepaalde gevallen een einde worden gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekster, vb.

- een onredelijke belasting vormen voor de sociale bijstand
- de partner verliest zijn verblijfsrecht
- geen gezinscel meer vormen met de partner

Het laatste geval is echter door de vaste rechtspraak van het HvJ niet aanvaard. Dit werd later ook bevestigd door het GWH. Zij stellen dat dit geen reden kan zijn om een einde te maken aan haar verblijfsrecht.

Volgens de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie blijkt dat een lidstaat geen einde mag maken aan het verblijfsrecht van een derdelands echtgenoot van een Unieburger, wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is, maar het koppel nog niet uit de echt gescheiden is (of hun partnerschap nog niet officieel beëindigd) (HvJ 13.02.1985, 267/83, Diatta).

Agentschap voor Integratie en Inburgering stelt dat:

“Als er een einde komt aan je relatie met je EU-partner door beëindiging van je partnerschap, dan behoud je je verblijfsrecht toch in de volgende gevallen:

- Je partnerschap of je gezinscel heeft, bij de beëindiging van je partnerschap of je gezinscel, ten minste drie jaar geduurd, waarvan minstens één jaar in België.
- Het recht van bewaring van jouw kinderen met de EU-partner is aan jou toegewezen (in onderlinge overeenstemming of bij gerechtelijke beslissing). De kinderen moeten dan wel in België verblijven.
- Het omgangsrecht met een minderjarig kind is aan jou toegewezen (in onderlinge overeenstemming of bij gerechtelijke beslissing) en de rechter heeft bepaald dat je dit recht van bewaring in België moet uitoefenen en dit zolang het nodig is.
- In bijzonder schrijnende situaties. Bijvoorbeeld als je tijdens je partnerschap het slachtoffer was van huiselijk geweld (zie hieronder) [...]”

Samenwoning is niet doorslaggevend om te oordelen dat een relatie werd beëindigd en dat er geen sprake meer is van een gezinscel.

Verzoekster is met haar echtgenoot op 22.07.2022 in het huwelijk getreden te Pakistan.

Voor behoud van verblijfsrecht dient er sprake te zijn van een relatie van minstens 3 jaar waarvan 1 jaar in België:

Verzoekster huwde met haar echtgenoot op 22.07.2022. Gelet op het feit dat dit huwelijk erkend werd in België, kan men er van uitgaan dat men reeds geruime tijd een relatie heeft (reeds meer dan 2 jaar). Bij nazicht van het rijksregister kan worden vastgesteld dat het huwelijk tot op heden nog niet beëindigd is. Verzoekster mocht nog steeds geen vonnis en/of oproeping van rechtbank bekomen.

Het betrof wel degelijk een relatie van meer dan 3 jaar gelet op het feit dat de start van de relatie reeds voor 2022 lag. Indien men van mening is dat de relatie in 2024 beëindigd werd, gelet op haar

gedwongen terugkeer (door haar echtgenoot) gaat de duurtijd van de relatie de 3 jaar voorbij gezien zij reeds een relatie hadden voor de huwelijksdatum.

Er dient wel degelijk rekening gehouden te worden met de manier waarop verzoekster werd behandeld tijdens het huwelijk. Zo werd zij mishandeld en geslagen tijdens haar verblijf in 2023 — 2024. In 2024 werd verzoekster gedwongen teruggestuurd naar Pakistan. Haar echtgenoot had een nieuwe relatie en wilde hij verzoekster dumpen door haar terug te sturen. Zodra hij verzoekster kon terugsturen liet hij haar uitschrijven en startte hij de procedure tot ambtelijke schrapping. In Pakistan werd verzoekster 'opgevangen' door haar schoonfamilie, doch gezien hun huwelijk, werd verzoekster terug naar België gestuurd; zij was gehuwd en het was de taak van de echtgenoot om voor haar te zorgen.

Eens in België meldde verzoekster zich aan bij het Veilig Huis te Mechelen alwaar zij werd opgevangen. Zij liet zich begeleiden om het trauma te verwerken. Tevens heeft zij een tewerkstelling om in haar eigen onderhoud te voorzien.

b) Uitzonderingssituatie art. 42quater, 81, van de wet van 15.12.1980

artikel 42quater, §4 stelt als volgt:

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4° bedoelde geval niet van toepassing

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek; en voor zover betrokkenen aantoonbaar werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. (eigen markering)

Verweerder stelt in zijn beslissing het volgende:

"Betrokkene stelt het slachtoffer te zijn geworden van geweld tijdens het huwelijk. Zij tracht zulks te bewijzen met een afschrift van haar slachtofferverhoor, een attest van Veilig Huis, een attest van klachtneerlegging van 16.10.2024, een attest van haar psycholoog en een medisch voorschrift. Mevrouw stelt in haar verhoor bij de politie dat ze "best wel vaak" slagen kreeg van haar echtgenoot. ze stelt dat ze echter geen medisch attest heeft van de aangebrachte letsels omdat ze nooit alleen naar de arts mocht. Mevrouw maakte aan de politie foto's van blauwe plekken op haar arm over, doch die foto's werden niet aan DVZ overgemaakt noch werd enig medisch attest overgemaakt die deze letsels zou kunnen linken aan het beweerde geweld.

Verder maakt mevrouw in haar verhoor melding van twee specifieke feiten. Een eerste feit vond plaats in "april 2024", mevrouw zou toen in het openbaar in Sint-Agatha-Berchem door haar echtgenoot zijn geslagen. Een getuige zou de politie dan hebben gebeld. De politie zou zich later ter woning van betrokkene hebben begeven alwaar zij tegenover de ordediensten zou hebben gesteld dat er niets aan de hand was. Navraag bij de politiezone Brussel West leert echter dat geen enkele spoor van een oproep of pv omtrent betrokkene in hun systemen kan worden teruggevonden. Ook een opzoeking in de Algemene Nationale Gegevensbank waarin betrokkene als eventueel slachtoffer zou zijn geregistreerd, leverde geen gerechtelijke hit op. Er ligt dus geen enkel bewijs van deze feiten voor.

Daarnaast stelt mevrouw dat er een ruzie zou hebben plaatsgevonden bij het onthaal van een IBIS hotel. Het zou om een felle ruzie zijn gegaan waarbij een dame (een airhostess) zou zijn tussengekomen en betrokkene zou hebben afgeraden om met haar echtgenoot en diens familie in de wagen te stappen. De politie werd er niet bijgehaald maar betrokkene wisselde wel met die bewuste dame instagram-gegevens uit. Er kan niet uit het relaas van betrokkene blijken dat er slagen zouden zijn gevallen. Bovendien werden de aangehaalde instagram gegevens niet voorgelegd aan DVZ.

Hoewel betrokkene stelt herhaaldelijk geslagen te zijn, ligt er geen enkel objectief bewijselement voor zoals vaststellingen door een arts, een maatschappelijk assistent of een politiebeambte, die ook maar enigszins haar beweringen zou kunnen aantonen. Het feit dat betrokkene wordt opgevolgd door Veilig Huis doet hier geen afbreuk aan, ook daaruit kan niet blijken dat de medewerkers van deze organisatie getuige zou zijn geweest van het gepleegde geweld of van gedragingen van haar ex-echtgenoot die in die zin zouden kunnen wijzen. Verder legt mevrouw een verslag van een psycholoog voor. Daarin staat dat mevrouw behandeld wordt "met het doel om haar symptomen van angst te verlichten. Mevrouw X vertoont (sic) symptomen van stress, concentratie- en geheugenproblemen, slaapproblemen, verhoogde vermoeidheid en lage energie. I. X rapporteert ook hartkloppingen, paniekaanvallen, prikkelbaarheid, overmatige zorgen en een piekergedrag." Er wordt in dit verslag echter niet uiteengezet wat de mogelijke oorzaken zijn van deze symptomen, waardoor deze ook niet gelinkt kunnen worden aan het beweerde intra-familiaal geweld.

Betrokkene toont met de door haar overgemaakte stukken niet aan zich in een schrijnende situatie te bevinden in de zin van artikel 42quater, 84, 1° lid, 4° van de wet. "

In het artikel 42quater is een tweedelige voorwaarde ingeschreven om voor de uitzonderingssituatie in aanmerking te komen:

- Indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen
- Aantonen werknemer of zelfstandige te zijn om niet ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel

b.1. Inkomstenvereiste

Verzoekster is na haar terugkomst in België aan de slag gegaan. De arbeidsovereenkomst en loonfiche van december werden reeds neergelegd. Hiermee werd voldoende aangetoond dat zij niet ten laste zal vallen van het sociaal bijstandstelsel.

b.2. bijzonder schrijnende situatie

Verweerder is op de hoogte van het huiselijk geweld waarvan verzoekster slachtoffer was. Dit blijkt ook uit de klacht die verzoekster heeft neergelegd. De politiediensten werden reeds meermaals naar de woning van verzoekster opgeroepen.

Verwerende partij stelt dat hiervan geen spoor is door een pv, doch niet van elke interventie wordt een pv opgesteld. Om deze reden is verzoekster zelf klacht gaan neerleggen bij de politiediensten. Dit onderzoek is nog lopende.

De motivering van de bestreden beslissing stelt dat verzoekster niet onder de uitzonderingsgeval van art. 42quater, 84, 1° lid, 4° valt gezien er geen enkel objectief bewijselement zou voorliggen. Het feit dat verzoekster zou opgevolgd worden door Veilig Huis zou hieraan geen afbreuk doen.

Er kan aangenomen worden dat enkel fysische verwondingen waar te nemen zijn en hierdoor vermeld kunnen worden. Wat betreft psychische geweldpleging ligt dit anders en is dit volstrekt onmogelijk om hiervan enig bewijs voor te leggen.

Zelfs bij afwezigheid van attesten i.v.m. de verwondingen, zoals verweerder meent, er van uit te gaan dat het desbetreffende artikel niet kan toegepast worden en dus ook zonder enig verder onderzoek van de gegevens in het dossier te verrichten, is foutief en hiermee gaat verwerende partij er duidelijk vanuit dat de wetgever enkel fysisch geweld zou voor ogen hebben gehad als uitzondering waarbij aldus in dit dossier geen einde dient gesteld te worden aan het verblijf. Het desbetreffende artikel heeft het niet enkel over attesteerbare fysische verwondingen m.b.t. de geweldspleging, doch wel meer veralgemeend waarbij iedere aantasting van de persoonlijke integriteit door lichamelijk, geestelijk of seksuele geweldpleging werd bedoeld.

Verwerende partij beperkt aldus het betreffende artikel om alsnog een einde te kunnen maken aan het verblijf van verzoekster.

Er werd reeds meermaals geoordeeld hoe intrafamiliaal geweld of partnergeweld kon begrepen worden. Dit moet gezien worden als geweld in de familie en kan aldus verschillende vormen aannemen.

Bij arrest dd. 01.02.2016 en 04.12.2018 heeft uw Raad reeds volgende definitie aangenomen voor partnergeweld:

“De omzendbrief nr. COL 3/2006 van het college van procureurs-generaal bij de hoven van beroep, Brussel, 1 maart 2006, houdt een uniforme definitie van het begrip intrafamiliaal geweld voor als “iedere vorm van fysiek, seksueel, psychisch of economisch geweld tussen leden van eenzelfde familie, ongeacht hun leeftijd”.

Omzendbrief nr. COL 4/2006 specificeert de definitie van partnergeweld als “iedere vorm van fysiek, seksueel, psychisch of economisch geweld tussen echtgenoten of personen die samenwonen of samengewoond hebben en tussen wie een duurzame affectieve en seksuele band bestaat of bestaan heeft”. Voor de toepassing van die definitie wordt onder geweld verstaan:

a) Alle strafbare gedragingen die door een daad of een verzuim schade berokkenen aan de benadeelde persoon. Dat geweld kan fysiek zijn (bijv. opzettelijke slagen en verwondingen), seksueel (bijv. aanranding van de eerbaarheid of verkrachting), psychisch (bijv. belaging, laster, eerroof, beledigingen) of zelfs economisch (bijv. verlating van familie)

b) Maar ook alle gedragingen waarvan, hoewel ze geen misdrijf lijken te zijn, bij de politie of het parket aangifte wordt gedaan en waarvan proces-verbaal wordt opgemaakt onder tenlasteleggingscode 42L (familiaal geschil).

Het nationaal actieplan inzake de strijd tegen het partnergeweld, goedgekeurd op de interministeriële conferentie van 8 februari 2006 definieert partnergeweld als volgt:

“Geweld in intieme relaties is een geheel van gedragingen, handelingen en houdingen van één van de partners of ex-partners die erop gericht zijn de andere te controleren en te domineren, Het omvat fysieke, psychische, seksuele en economische agressie, bedreigingen of geweldplegingen die zich herhalen of kunnen herhalen en die de integriteit van de ander en zelfs zijn sectioprofessionele integratie aantasten”.

Verweerder gaat volledig voorbij aan bovenstaande definitie van partnergeweld en aan de bedoeling van de wetgever m.b.t. de geest van de uitzonderingssituatie van art. 42quater, 84, 1e lid, 4° (bijzonder schrijnende situatie).

Verzoekster kwam op basis van gezinshereniging naar België. Na enige tijd werd de echtgenoot van verzoekster agressief. Zij mocht echter niet naar een arts. Haar beweegmogelijkheden werden zodanig ingeperkt dat zij volledig afhankelijk was van haar echtgenoot. Dit werd tevens in het PV bij de politie genoteerd. Hierdoor is het uiteraard niet mogelijk om attesten voor te leggen van haar verwondingen, doch zij nam hiervan foto's en voegde deze aan het politiedossier.

Na enige tijd werd verzoekster op de luchthaven afgezet. Haar echtgenoot had een nieuwe partner en wilde zijn echtgenote zo snel en ver mogelijk weg sturen. Om hem er gemakkelijk vanaf te maken werd zij op de luchthaven ‘gedumpt’ en terug naar Pakistan gestuurd. Hiermee waren de families ter plaatse allesbehalve gediend en zo werd verzoekster door hen opnieuw op het vliegtuig geplaatst, terug richting België.

De manier waarop de echtgenoot en familie verzoekster heeft behandeld is onmenselijk en zo mag absoluut niet met personen omgegaan worden. Het kan niet de bedoeling zijn dat wanneer echtgenoten hun partners beu zijn, deze zonder enige verantwoording terug op het vliegtuig kunnen gezet worden en als wegwerpmateriaal behandeld worden en hiermee geen rekening wordt gehouden bij de behandeling van een dossier. Zij is hier slachtoffer en met dit alles dient absoluut rekening te worden gehouden.

Eens terug in België heeft verzoekster zich aangemeld bij Veilig Huis, zeker na het incident in het IBIS Hotel. Zij kon niet meer terugkeren naar huis.

Verzoekster heeft zich tevens laten begeleiden door een psychologe. De manier waarop verzoekster werd behandeld, kan absoluut niet door de beugel, zeker niet gezien dit door een ‘geliefde’ werd gedaan. Er werd tevens een attest van de psychologe neergelegd.

Er is wel degelijk sprake van psychische geweldpleging, doch minstens ook van economische geweldpleging omdat verzoekster door haar echtgenoot “letterlijk” op het vliegtuig werd gedumpt en werd teruggestuurd naar haar land van herkomst.

Tenslotte wordt er gesteld dat verzoekster geen objectief bewijselement heeft neergelegd. Zij wenst erop te wijzen dat zij minstens 2 bewijsstukken heeft neergelegd van officiële bewijswaarde, nl. het PV (met klachtenneerlegging) alsook het attest van Veilig Huis.

Ook de bewijskracht van de andere stukken wordt hiermee miskend. Er werden aan het politiedossier foto's gevoegd. Verweerder stelt hiervan geen kennis te hebben gezien deze niet zijn overgemaakt. In andere dossiers werd door verweerder steeds contact genomen met de Procureur om de stand van het dossier na te gaan. Bij verzoekster deed men dit niet. Het dossier is nog steeds lopende.

Bovendien kan men het attest van Veilig Huis en haar bezoeken aan de psycholoog niet naast zich neerleggen. Men stelt hiervan dat de mogelijke oorzaken hierin niet zijn opgenomen. Het is echter duidelijk dat verzoekster, nadat zij veilig was en weg was van haar echtgenoot, de stap naar hulp heeft gezet. Men kan uit de context dan ook afleiden dat het geweld en de gewelddadige behandeling door haar echtgenoot aan de oorzaak lag van het opstarten van de therapie en deze dus wel degelijk gelinkt kan worden aan het huiselijk geweld. De impact van de gewelddadige behandeling door haar echtgenoot was dermate groot dat ze hulp heeft gezocht.

Op deze manier wordt het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel geschonden door verwerende partij.

c) Aangaande het socio-economisch onderzoek

Verzoekster is van mening dat verwerende partij duidelijk onvoldoende rekening heeft gehouden met het geheel van feitelijke elementen bij het nemen van haar beslissing.

Bovendien schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt:

“De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld in de bestreden beslissing: *Opgelet. Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet de verwerende partij steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.*

Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoekster wel degelijk goed geïntegreerd is in België.

Bovendien heeft zij gedurende de hele procedure gewerkt en bijgedragen aan de Belgische samenleving.

Verwerende partij houdt er geen rekening mee dat de tewerkstelling van verzoekster mede bijgedragen heeft aan de integratie van verzoekster. Zij komt hierdoor in contact met medeburgers. Men stelt hieromtrent dat dit een positief punt is doch op zich geen afdoende bewijs van integratie. Hiermee kan verzoekster absoluut niet akkoord gaan.

Haar tewerkstelling draagt wel degelijk bij aan haar inburgering en integratie in België. Zij kan hierdoor deelnemen aan het sociaal leven, hobby's uitoefenen. Bovendien komt zij via haar tewerkstelling in aanraking met klanten en kon ze zo ook haar Nederlands verbeteren.

Haar tewerkstelling draagt dus voor een groot deel bij aan haar inburgering en integratie in België. Hier gaat verwerende partij volledig aan voorbij.

Hierover wordt niets vermeld in de beslissing.

Dat dit hallucinant is en tevens het redelijkheidsbeginsel schendt.

Bovendien faalt verwerende partij erin afdoende te motiveren waarom de bewijzen die verzoekster aanhaalt niet voldoen.

Hieruit blijkt dat verwerende partij geweigerd heeft het dossier van verzoekster grondig te onderzoeken. Dat verzoekster wel degelijk grote inspanningen heeft geleverd en zeer goed geïntegreerd is en dit heeft aangetoond. Bovendien is verzoekster wel degelijk slachtoffer geweest van intrafamiliaal geweld door haar echtgenoot: zowel fysisch, psychisch als economisch.

De stukken worden allen apart besproken, doch ze dienen deze uiteraard samen te bekijken. Zo startte verzoekster pas met therapie nadat ze werd ondergebracht in Veilig Huis. Deze zijn allen samenhangend.

Bovendien stelt verwerende partij het volgende:

“Ook een opzoeking in de Algemene Nationale Gegevensbank waarin betrokkene als eventueel slachtoffer zou zijn geregistreerd, leverde geen gerechtelijke hit op.”

Volgens het administratief dossier en het stuk waarvan sprake is het mogelijk dat deze hit er wel is, doch niet beschikbaar is voor DVZ:

“Opmerking: Het is mogelijk dat betrokkene gekend is in ANG, maar de informatie niet beschikbaar is voor de Dienst Vreemdelingenzaken.”

Indien men enkel de beslissing nagaat, lijkt het of er geen enkele mogelijkheid is dat ANG deze informatie bevat, i.t.t. het attest zelf dat meldt dat dit mogelijk niet beschikbaar is. Ook deze informatie wordt niet correct weergegeven door verwerende partij.

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de motiveringsplicht geschonden is.

Het is bijgevolg flagrant onzorgvuldig van verwerende partij om hier geen rekening mee te houden.

Verzoekster verblijft reeds sinds 2023 in België. Zij was slachtoffer van intrafamiliaal geweld. Haar echtgenoot bepaalde haar doen en laten, mishandelde verzoekster en dumpte haar door haar op het vliegtuig huiswaarts te zetten. Verzoekster verklaarde ook reeds dat haar schoonfamilie dreigde met deportatie en die werd uiteindelijk ook uitgevoerd.

Men kan/mag de neergelegde stukken niet uit hun context halen om deze na te gaan en hierover te oordelen.

In de bestreden beslissing faalt men erin rekening te houden met al deze elementen en het geheel ervan.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is.

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: “De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Verwerende partij dient het dossier van verzoekster in zijn geheel te onderzoeken.

Verzoekster kan op geen enkele manier afleiden of verwerende partij zijn dossier grondig, individueel en zorgvuldig onderzocht heeft.

Zelfs in de veronderstelling dat verzoekster niet de nodige bewijzen voorlegt (wat in casu niet zo is), schendt men toch minstens het redelijkheids- en het gelijkheidsbeginsel daar men een dossier correct en volledig dient te onderzoeken.

Het is onbegrijpelijk waarom verwerende partij weigert de aanvraag van verzoekster grondig te onderzoeken.

Dat dit getuigt van een gebrekkige wil van verwerende partij.

Bovendien schendt verwerende partij flagrant het rechtszekerheidsbeginsel door het verblijf van verzoekster te beëindigen.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitslatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Dat verwerende partij met al deze elementen geen rekening heeft gehouden en bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt.

Dat verwerende partij op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

Dat de beslissing van verwerende partij onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van verwerende partij m.b.t. de aanvraag van verzoekster draagt de beslissing niet.

Het mag duidelijk zijn dat het lijkt alsof verwerende partij er enkel op gericht is om het verblijf van verzoekster zonder gegronde redenen te beëindigen en haar dossier niet correct te behandelen. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is.

Bij de beoordeling van de motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande, de motiveringsplicht flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en op een onzorgvuldige manier tot haar besluit gekomen is.

Dat verzoekster dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing omwille van het feit dat deze het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht schendt."

2.2. De Raad stelt vast dat de bestreden bijlage 21 in casu duidelijk is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), gesteld dat verzoeksters verblijfsrecht wordt beëindigd. Tevens wordt gemotiveerd aangaande de uitzonderingsvoorwaarden opgenomen in artikel 42quater, §4, eerste lid van de Vreemdelingenwet en aangegeven waarom verzoekster hier niet onder valt. Verder wordt in het licht van artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet ingegaan op verzoeksters individuele omstandigheden, waarbij wordt uiteengezet waarom deze een beëindiging van het verblijfsrecht niet verhinderen.

Verzoekster betoogt dat "dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule" maar concretiseert dit niet nader. Alleszins stelt de Raad vast dat verweerder in de bestreden beslissing specifiek motiveert aangaande de elementen die verzoeksters zaak kenmerken zodat er bezwaarlijk sprake kan zijn van een abstracte motivering. Overigens, zelfs als een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat zij niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoekster maakt niet duidelijk waarom de motieven van de bestreden beslissing haar niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals besloten in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen waarvan ze in haar betoog gewag maakt. Een schending daarvan blijkt bijgevolg niet. Deze vaststelling dringt zich des te meer op gezien verzoekster in haar betoog ook gewag maakt van de materiële motiveringsplicht en betoogt dat ze zich “niet kan verzoenen” met de motivering van de bestreden beslissing en zich hiermee “niet akkoord” kan verklaren en dit vervolgens nader uiteenzet. Als men inhoudelijke kritiek uit op de motieven, kan men worden geacht ze te kennen en te begrijpen.

De inhoudelijke kritiek die verzoekster op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat verweerder bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1 In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° [...];

2° [...];

3° [...];

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° [...];

6° [...];

7° [...];

8° [...].

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2 [...]

§ 3 [...]

§ 4 Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

2.5. Het verzoekschrift is bijzonder warrig opgesteld. De Raad harkt in het verzoekschrift eerst samen wat verband houdt met artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Vervolgens wordt het betoog behandeld dat betrekking heeft op omstandigheden waarin het verblijfsrecht kan behouden blijven (artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet) om ten slotte in te gaan op het betoog dat betrekking heeft op artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet (afweging van verzoeksters individuele omstandigheden).

2.6. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 42 quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Verweerder vermeldt in dit verband in de bestreden beslissing dat sedert verzoeksters verhoor bij de politie op 29 januari 2025, er geen sprake meer is van een minimum aan relatie, nu zij aangaf te willen scheiden en verder in België te willen leven zonder haar echtgenoot. Verweerder besluit dat er sindsdien geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging met de Belgische referentiepersoon.

2.7. Verzoekster betoogt dat zowel het Hof van Justitie als het Grondwettelijk Hof stellen dat het feit van geen gezinscel meer te vormen met de partner, geen reden kan zijn om een einde te maken aan het verblijfsrecht. Verzoekster verwijst naar het arrest Diatta van het Hof van Justitie van 13 februari 1985 met nr. 267/83. Dit arrest had betrekking op een echtgenote (derdelander) die een verblijfsrecht wenste te verlengen met haar Franse echtgenoot in Duitsland. De Duitse overheid weigerde dit omdat Diatta geen gezamenlijke domicilie meer had met haar echtgenoot. Het Hof stelde in de punten 20 en 22 van het arrest dat een huwelijk niet als ontbonden kan worden beschouwd zolang de echtscheiding niet is uitgesproken: “Dit is niet het geval bij echtgenoten die enkel gescheiden leven, ook wanneer zij voornemens zijn zich later van echt te laten scheiden.” Verzoeksters verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie die betrekking heeft op Unieburgers die gebruik maken van hun recht van vrij verkeer en hun derdelander familieleden (toepassing van de richtlijn 2004/38/EG) is echter niet dienstig. Het blijkt immers niet dat de Belgische referentiepersoon zijn recht van vrij verkeer in de Europese Unie heeft uitgeoefend. Verzoekster houdt dit ook niet voor. Dersdelanders die familieleden zijn van een Unieburger die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, kunnen geen afgeleid verblijfsrecht ontlenen aan de richtlijn 2004/38/EG (zie: HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-457/12, S. en G., punt 34; HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-456/12, punten 36 en 43). Verzoekster kan ook niet dienstig verwijzen naar

rechtspraak van het Hof van Justitie over de voormelde richtlijn. Haar situatie is een zuivere interne situatie, die wordt geregeld door nationale wetgeving. Het verlies van het verblijfsrecht is voor wat betreft derdelander-familieleden van statische Belgen niet beperkt tot het geval van ontbinding van het huwelijk. De wetgever heeft uitdrukkelijk voorzien dat het verblijfsrecht ook kan beëindigd worden indien er geen sprake meer is van gezamenlijke vestiging ook al is het huwelijk nog niet ontbonden door echtscheiding (cf. RvS 13 juni 2022, nr. 14.930 (c) en RvS 6 oktober 2022, nr. 15.047 (c)). Verzoeksters betoog dat haar huwelijk tot op heden nog niet beëindigd is en dat ze nog steeds geen vonnis en/of oproeping van een rechtbank mocht ontvangen is daarom niet relevant. Verzoekster maakt ten slotte gewag van een arrest van het Grondwettelijk Hof maar specificeert dit niet nader. Het is niet aan de Raad om dit ten behoeve van verzoekster te gaan invullen.

2.8. De Raad kan dus enkel vaststellen dat artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet wel degelijk voorziet in een op verzoekster toepasbare beëindigingsgrond van het verblijfsrecht indien *“er geen gezamenlijke vestiging meer [is]”*. Dit is immers een nationaalrechtelijk concept dat van toepassing is op derdelander-familieleden van statische Belgische onderdanen. Zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State, geen samenwoning, maar wel een minimum aan relatie tussen de echtgenoten (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Verweerder legt in de bestreden beslissing duidelijk uit waarom hij van oordeel is dat er geen sprake is van een minimum aan relatie. Dit wordt door verzoekster op zich niet betwist. Zij toont bijgevolg niet dat aan dat verweerder op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze gebruik heeft gemaakt van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

2.9. Verzoekster is van oordeel dat de uitzonderingsgrond vervat in artikel 42quater, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet op haar situatie van toepassing is. Deze bepaling voorziet in het behoud van het verblijfsrecht indien de gezamenlijke vestiging ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In dit verband kan in de bestreden beslissing worden gelezen:

“Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 1° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene trad met de referentiepersoon in het huwelijk op 22.07.2022 te Lahore, Pakistan. Ze diende op basis daarvan een aanvraag gezinsshereniging in. Zoals hierboven werd uiteengezet is er minstens sedert 29.01.2025 in hoofde van mevrouw geen minimum aan relatie meer met haar Belgische echtgenoot. Zij gaf tegenover de politie aan te willen scheiden en haar leven verder te willen zetten zonder de referentiepersoon. Deze laatste werd op alle communicatiekanalen geblokkeerd. Er is geen gezinscel meer sindsdien. Betrokkenen zijn dus geenszins 3 jaar gezamenlijk gevestigd geweest. [...]”

2.10. Verzoekster licht toe dat gelet op het feit dat haar huwelijk werd afgesloten op 22 juli 2022 en dit huwelijk werd erkend in België *“men er van uit [kan] gaan dat men reeds geruime tijd een relatie heeft (reeds meer dan 2 jaar)”*. Gelet op de start van de relatie voor 2022 en indien *“men van mening is dat de relatie in 2024 beëindigd werd, gelet op haar gedwongen terugkeer (door haar echtgenoot)”* betoogt verzoekster dat zij een relatie van meer dan drie jaar had.

2.11. Echter merkt de Raad op dat verzoeksters bewering dat men er van kan uitgaan dat zij voorafgaand aan haar huwelijk reeds meer dan twee jaar een relatie had met de referentiepersoon niet meer is dan een blote bewering. Voor de erkenning van een buitenlands huwelijk in België wordt immers een relatie van twee jaar niet als voorwaarde gesteld en verzoekster heeft geen enkel stuk aangebracht waaruit kan blijken dat zij reeds voor haar huwelijk in Pakistan een gezinscel vormde met haar Belgische echtgenoot. Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft vastgesteld dat er geen sprake is van een gezamenlijke vestiging van drie jaar, gelet op het feit dat verzoekster huwde op 22 juli 2022 en op 29 januari 2025 aangaf haar leven te willen verderzetten zonder haar echtgenoot. Kan niet tot een andersluidend oordeel leiden: verzoeksters verwijzing naar algemene informatie van het Agentschap integratie en Inburgering met betrekking tot het behoud van het verblijfsrecht nadat het partnerschap met een Unieburger werd beëindigd (wat niet verzoeksters geval is) en haar simpele vermelding dat samenwoning niet doorslaggevend is om te oordelen dat er geen sprake meer is van een gezinscel.

2.12. Verzoekster is van oordeel dat zij aanspraak kan maken op de uitzonderingsgrond, vervat in artikel 42quater, §4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, met name omdat zij het slachtoffer is van

intrafamiliaal geweld. Wat deze uitzonderingsgrond betreft, kan in de bestreden beslissing het volgende worden gelezen:

“Betrokkene stelt het slachtoffer te zijn geworden van geweld tijdens het huwelijk. Zij tracht zulks te bewijzen met een afschrift van haar slachtofferverhoor, een attest van Veilig Huis, een attest van klachtneerlegging van 16.10.2024, een attest van haar psycholoog en een medisch voorschrift. Mevrouw stelt in haar verhoor bij de politie dat ze “best wel vaak” slagen kreeg van haar echtgenoot. Ze stelt dat ze echter geen medisch attest heeft van de aangebrachte letsels omdat ze nooit alleen naar de arts mocht. Mevrouw maakte aan de politie foto’s van blauwe plekken op haar arm over, doch die foto’s werden niet aan DVZ overgemaakt noch werd enig medisch attest overgemaakt die deze letsels zou kunnen linken aan het beweerde geweld.

Verder maakt mevrouw in haar verhoor melding van twee specifieke feiten. Een eerste feit vond plaats in “april 2024”, mevrouw zou toen in het openbaar in Sint-Agatha-Berchem door haar echtgenoot zijn geslagen. Een getuige zou de politie dan hebben gebeld. De politie zou zich later ter woning van betrokkene hebben begeven alwaar zij tegenover de ordediensten zou hebben gesteld dat er niets aan de hand was. Navraag bij de politiezone Brussel West leert echter dat geen enkel spoor van een oproep of pv omtrent betrokkene in hun systemen kan worden teruggevonden. Ook een opzoeking in de Algemene Nationale Gegevensbank waarin betrokkene als eventueel slachtoffer zou zijn geregistreerd, leverde geen gerechtelijke hit op. Er ligt dus geen enkel bewijs van deze feiten voor.

Daarnaast stelt mevrouw dat er een ruzie zou hebben plaatsgevonden bij het onthaal van een IBIS hotel. Het zou om een felle ruzie zijn gegaan waarbij een dame (een airhostess) zou zijn tussengekomen en betrokkene zou hebben afgeraden om met haar echtgenoot en diens familie in de wagen te stappen. De politie werd er niet bijgehaald maar betrokkene wisselde wel met die bewuste dame Instagram-gegevens uit. Er kan niet uit het relaas van betrokkene blijken dat er slagen zouden zijn gevallen. Bovendien werden de aangehaalde Instagram gegevens niet voorgelegd aan DVZ.

Hoewel betrokkene stelt herhaaldelijk geslagen te zijn, ligt er geen enkel objectief bewijselement voor zoals vaststellingen door een arts, een maatschappelijk assistent of een politiebeambte, die ook maar enigszins haar beweringen zou kunnen aantonen. Het feit dat betrokkene wordt opgevolgd door Veilig Huis doet hier geen afbreuk aan, ook daaruit kan niet blijken dat de medewerkers van deze organisatie getuige zouden zijn geweest van het gepleegde geweld of van gedragingen van haar ex-echtgenoot die in die zin zouden kunnen wijzen. Verder legt mevrouw een verslag van een psycholoog voor. Daarin staat dat mevrouw behandeld wordt “met het doel om haar symptomen van angst te verlichten. Mevrouw X vertoont (sic) symptomen van stress, concentratie- en geheugenproblemen, slaapproblemen, verhoogde vermoeidheid en lage energie. I. [S.] rapporteert ook hartkloppingen, paniekaanvallen, prikkelbaarheid, overmatige zorgen en een piekergedrag.” Er wordt in dit verslag echter niet uiteengezet wat de mogelijke oorzaken zijn van deze symptomen, waardoor deze ook niet gelinkt kunnen worden aan het beweerde intra-familiaal geweld.

Tot slot wordt een voorschrift voor medicatie overgemaakt, doch de begunstigde van dit voorschrift is ene [H.N.]. Het dossier bevat verder geen uiteenzetting van hoe dit stuk aan de door betrokkene aangehaalde feiten kan worden gelinkt. Betrokkene toont met de door haar overgemaakte stukken niet aan zich in een schrijnende situatie te bevinden in de zin van artikel 42quater, §4, 1e lid, 4° van de wet. Aldus voldoet betrokkene aan geen der uitzonderingsregimes voorzien in artikel 42quater, §4 van de vreemdelingenwet.”

2.13. De Raad wijst er vooreerst op dat het niet aan hem toekomt om uitspraak te doen over het al dan niet bestaan van het misdrijf van intrafamiliaal geweld. De Raad gaat wel na of verzoekster met haar betoog aantoonde of verweerder, gelet op de overgemaakte bewijsstukken, kennelijk onredelijk dan wel onzorgvuldig heeft gehandeld, door te concluderen dat verzoekster “met de door haar overgemaakte stukken niet aan[toont] zich in een schrijnende situatie te bevinden in de zin van artikel 42 quater, § 4, 1e lid, 4° van de wet”.

2.14. Verzoekster is vooreerst van mening dat verweerder voormelde uitzonderingsbepaling te strikt heeft geïnterpreteerd. Zij verwijt verweerder ervan uit te gaan dat de wetgever enkel “fysisch geweld” voor ogen had terwijl elke aantasting van de persoonlijke integriteit door lichamelijke, geestelijke of seksuele geweldpleging werd bedoeld. Zij wijst erop dat partnergeweld verschillende vormen kan aannemen en verwijst ter illustratie naar arresten van de Raad van 1 februari 2016 en 4 december 2018 die de definitie van partnergeweld bespreken. Zij somt de elementen op die haar zaak kenmerken en is van oordeel dat er “wel degelijk” sprake is van psychische geweldpleging, doch minstens ook van economische geweldpleging”. Zij voegt er nog aan toe dat het volstrekt onmogelijk is om van psychische geweldplegingen enig bewijs voor te leggen.

2.15. De Raad merkt op dat nergens in de bestreden beslissing kan worden gelezen dat verweerder enkel fysiek geweld in aanmerking zou nemen om te besluiten tot een toepassing van voormelde uitzonderingsgrond. Wel haalt hij verzoeksters verhoor door de politie van 29 januari 2025 aan waarbij ze zou hebben gesteld dat ze *“best wel vaak slaag kreeg van haar echtgenoot”*. Dit vindt steun in het pv van het betrokken verhoor dat zich in het elektronisch administratief dossier bevindt. Hierin kan worden gelezen: *“Ik kreeg best wel vaak slagen van hem. Eerst nam ik soms wel foto's van mijn verwondingen die ik dan naar mijn familie stuurde maar daarna lieten ze me nooit alleen waardoor ik ook geen foto's kon nemen. De enige foto's die ik heb zijn deze van de blauwe plekken op mijn arm welke ik reeds aan de politie overmaakte. Alleen mijn man sloeg mij. (...) Als ik slagen kreeg van mijn man dan sloeg hij mee met zijn vuist. Hij wrong mijn arm bijvoorbeeld om, hij duwde me hard. Hij trok aan mijn haren... (...) Hij was steeds erg agressief en we hadden steeds ruzie. Ik kreeg regelmatig slagen van hem. Ik probeerde hem te negeren, maar dat lukte niet steeds. (...) Ik had Ik had regelmatig blauwe plekken en dit over heel mijn lichaam. Mijn oor en mijn lippen bloedde ook wel eens(...). Ik ga heden nu ook naar de psycholoog om het geweld te kunnen verwerken”*. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig dat verweerder ervan uitgaat dat verzoekster beoogt aan te brengen dat ze het slachtoffer is geweest van fysiek geweld tijdens het huwelijk.

2.16. Tevergeefs maakt verzoekster, na een opsomming van de elementen die volgens haar haar zaak kenmerken, gewag van *“psychische geweldpleging”* en *“economische geweldpleging”*. Dit vindt geen steun in de stukken die zij heeft overgemaakt en verzoekster kan bezwaarlijk volstaan met de melding dat het volstrekt onmogelijk is om van psychische geweldplegingen enig bewijs voor te leggen. Verzoeksters overtuiging dat hiervan *“wel degelijk”* sprake is kan niet tot een ander oordeel leiden.

2.17. Verweerder stelt in de bestreden beslissing vast: *“Hoewel betrokkene stelt herhaaldelijk geslagen te zijn, ligt er geen enkel objectief bewijselement voor (...) die ook maar enigszins haar beweringen zou kunnen aantonen.”* Verzoekster wijst erop dat zij *“minstens 2 bewijsstukken”* heeft aangebracht *“van officiële bewijswaarde”*, met name het pv *“met klachtenneerlegging”* en het attest van het Veilig Huis. Het pv van gehoor door de politie doet niet meer dan verzoeksters verklaringen weergeven. Dit kan dus niet worden beschouwd als een *“objectief bewijselement”* waarvan verweerder de draagwijdte nader uiteenzet door bij wijze van voorbeeld te verwijzen naar *“vaststellingen door een arts, een maatschappelijk assistent of een politiebeambte, die ook maar enigszins haar beweringen zou kunnen aantonen”*. Verzoekster wijst op de foto's die werden gevoegd bij haar politiedossier en verwijt verweerder deze niet te hebben opgevraagd. Vooreerst is het aan verzoekster om alle elementen en stukken over te maken als ze de in punt 1.6. bedoelde brief krijgt van verweerder waarin deze uitdrukkelijk stelt: *“Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat betrokkene niet meer gevestigd is met de referentiepersoon in functie van wie zij verblijfsrecht heeft verkregen. Zij wordt verzocht, in het kader van artikel 42quater, §5 van de wet van 15.12.1980, nieuwe bewijsdocumenten over te maken betreffende haar huidige situatie. Concreet dient zij binnen de hierboven vermelde termijn recente bewijzen voor te leggen: 1. Desgevallend het bewijs dat betrokkene in een schrijvende situatie verkeert met name het slachtoffer bent geweest van geweld binnen het huwelijk of geregistreerd partnerschap, van geweld binnen de familie of van geweld zoals bedoeld in art. 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek (...)”*. Voorts, vermits verweerder er niet over beschikte, kan hij bezwaarlijk de bewijskracht ervan geschonden hebben. Echter – los van de vraag of blauwe plekken op de arm vallen onder geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek dat toch wijst op een ernstige vorm van geweld –, zelfs wanneer verweerder de voormelde foto's waarop blauwe plekken zouden zijn te zien op verzoeksters arm zou hebben opgevraagd en verkregen van de politie, blijft de vaststelling overeind dat verzoekster geen *“medisch attest [heeft] overgemaakt die deze letsels zouden kunnen linken aan het beweerde geweld”*. Verzoekster voert aan dat het *“uiteraard”* niet mogelijk was om een medisch attest voor te leggen omdat haar beweegmogelijkheden werden ingeperkt door haar echtgenoot, maar dit is niet meer dan een blote bewering. De voormelde foto's zouden verweerder er dus niet toe hebben aangezet om een andere beslissing te treffen. Verzoekster voegt zelfs deze foto's niet bij haar verzoekschrift. Zij weerlegt trouwens ook niet de beoordeling in de bestreden beslissing dat tevens geen vaststelling van *“een maatschappelijk assistent of een politiebeambte [voorligt], die ook maar enigszins haar beweringen zouden kunnen aantonen”*. Dit klemt des te meer gezien verzoekster zelf aangeeft dat de politiediensten *“reeds meermaals”* werden opgeroepen om naar haar woning te komen. Met betrekking tot één van deze door verzoekster tijdens het politieverhoor vermelde feiten voerde verweerder blijkens de bestreden beslissing trouwens een uitgebreid onderzoek. Het betreft haar verklaring dat de politiediensten zich naar haar woning begaven nadat zij in het openbaar door haar echtgenoot werd geslagen in april 2024. In dit verband kan in de bestreden beslissing worden gelezen : *“Navraag bij de politiezone Brussel West leert echter dat geen enkel spoor van een oproep of pv omtrent betrokkene in hun systemen kan worden teruggevonden.”* Dit

vindt steun in het elektronisch administratief dossier (Document nr. 26 "FOD/Vraag om informatie", document nr. 27 "politie/doorgeven van informatie"). In de bestreden beslissing kan ook worden gelezen: "Ook een opzoeking in de Algemene Nationale Gegevensbank waarin betrokkene als eventueel slachtoffer zou zijn geregistreerd, leverde geen gerechtelijke hit op." Verzoekster werpt in het verzoekschrift op: "Volgens het administratief dossier en het stuk waarvan sprake is het mogelijk dat deze hit er wel is, doch niet beschikbaar is voor DVZ: (...). Indien men enkel de beslissing nagaat, lijkt het of er geen enkele mogelijkheid is dat ANG deze informatie bevat, i.t.t. het attest zelf dat meldt dat dit mogelijks niet beschikbaar is. Ook deze informatie wordt niet correct weergegeven door verwerende partij." Verzoeksters betoog vindt steun in het document nr. 28 "ANG/no-hit" dat is opgenomen in het administratief dossier. Hierin kan gelezen worden: "Opmerking: Het is mogelijk dat betrokkene gekend is in ANG, maar de informatie niet beschikbaar is voor de Dienst Vreemdelingenzaken." Dit wil echter niet zeggen dat er wel degelijk sprake is van een gerechtelijk hit. Als verzoekster betrokken is in een gerechtelijke procedure kan ze dat makkelijk zelf aantonen. Verzoekster maakt trouwens gewag van een onderzoek dat nog "lopende" is, maar dit wordt niet nader geconcretiseerd, laat staan aangetoond met een begin van bewijs. Verzoekster kan ook niet volstaan met te poneren: "In andere dossiers werd door verweerder steeds contact genomen met de Procureur om de stand van het dossier na te gaan. Bij verzoekster deed men dit niet." Door verder simpelweg te stellen dat niet van elke interventie een pv wordt opgesteld, weerlegt verzoekster niet verweerders besluit dat "dus geen enkel bewijs van deze feiten voorligt". Door verder opnieuw te wijzen op het attest van Veilig Huis en het psychologisch attest dat ze heeft neergelegd en aan te voeren dat uit de context kan worden afgeleid dat het geweld van haar echtgenoot aan de basis lag van het opstarten van therapie en het zoeken van hulp, brengt verzoekster in het geheel niets in tegen de vaststelling van verweerder dat dit alles niet kan worden gelezen in het attest van het Veilig Huis noch in het psychologisch attest waarin geen context noch een oorzaak kunnen worden teruggevonden. Verzoekster slaagt er bijgevolg niet in aan te tonen dat het besluit van verweerder dat zij er met de door haar overgemaakte stukken niet in is geslaagd om aan te tonen dat zij zich in een schrijnende situatie bevindt in de zin van artikel 42quater, §4, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk is. Verzoekster ziet het zelf duidelijk allemaal anders, en is van mening dat verweerder heeft nagelaten alles samen te bekijken in zijn context, maar de Raad ziet niet in hoe stukken die apart genomen niet volstaan, in hun geheel genomen wel kunnen volstaan. Verzoeksters vermelding dat zij werkt en niet ten laste valt van het sociaal bijstandstelsel kan aan al het voorgaande geen afbreuk doen. Immers kan dit enkel in aanmerking worden genomen voor zover er sprake is van huiselijk geweld, wat niet het geval is.

2.18. Verder houdt de bestreden beslissing tevens rekening met het gestelde in artikel 42quater, § 1 in fine van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

"[...] Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. [...]"

Deze bepaling houdt een ruime appreciatiebevoegdheid in voor het bestuur. De Raad van State heeft dienaangaande gesteld dat "het bestuur bij het nemen van dergelijke beslissing rekening [dient] te houden met de mate van integratie, met name of deze, al dan niet samen met andere opgesomde factoren, van die aard is dat zij zich verzet tegen een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht. De omstandigheid dat er enige integratie is, houdt op zich niet in dat geen beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht kan worden genomen en de wet preciseert niet welke mate van integratie daartoe wel vereist is." (RvS 26 juni 2017, nr. 238.711)

2.19. De Raad leest in dit verband volgende uitgebreide overwegingen in de bestreden beslissing:

"Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene wordt thans opgevolgd door een psycholoog bij wie zij behandeld wordt voor diverse psychische klachten. In het voorgelegde verslag van 05.01.2025 leest men dat de prognose voor betrokkene gunstig is. Bovendien blijkt uit het administratief dossier ook dat betrokkene sedert 10.12.2024 aan het werk is, waardoor het niet onredelijk is te stellen dat haar psychische aandoeningen dermate ernstig zijn dat zij haar beletten de dagtaak aan te vatten. Het voorgelegde medisch voorschrift heeft betrekking op een derde. Er liggen geen gegevens voor omtrent

de frequentie van de sessies bij de psycholoog of de duur van de behandeling. Om die reden kan haar huidige psychische toestand dan ook niet leiden tot het behoud van haar verblijfsrecht. Betrokkene kwam op 30.03.2023 aan in België, nu dus iets meer dan twee jaar geleden, wat nog een relatief korte periode is.

Gezien betrokkene nog niet zeer lang in België verblijft en zij bovendien tussen 25.05.2024 en 07.10.2024 naar Pakistan terug reisde, is het niet onredelijk te stellen dat zij nog een zeer goede voeling moet hebben met de Pakistaanse maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. Gezien zij er zonder haar echtgenoot verbleef, kan aangenomen worden dat ze er nog een familiaal en sociaal netwerk heeft waarbij ze terecht kan. In ieder geval voert betrokkene zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin zij banden heeft met Pakistan dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Betrokkene is tewerkgesteld voor BVBA MELUNEX als medewerker sneldienstrestaurant. DVZ beschikt slechts over een enkele loonfiche van betrokkene voor de maand december 2024. Zij verdiende toen 1.106,91 euro alsook een voorschot van 155 euro, wat neerkomt op 1.261,91 euro. Het gaat hier om een zeer bescheiden loon dat ruim onder de armoedegrens ligt (in 2024 bedroeg deze volgens Statbel 1.520 euro per maand: <https://statbel.fgov.be/nl/themas/huishoudens/armoede-en-levensomstandigheden/risico-op-armoede-socialeuitsluiting>). De tewerkstelling van betrokkene volstaat, gelet op het geringe inkomen, de korte verblijfsduur in België, het gebrek aan bewijzen die aantonen dat betrokkene op sociaal en cultureel vlak is geïntegreerd en het ontbreken van familiebanden in België niet om het verblijfsrecht van betrokkene te behouden. Indien zij meent op basis van haar tewerkstelling een verblijfsrecht te kunnen claimen, dan staat het haar vrij daartoe een verblijfsaanvraag in te dienen.

Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte cursussen (lessen Nederlands en een inburgeringscursus). Het kennen van de regiotaal en van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Op basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing. Hierboven werd reeds aangehaald dat betrokkene en de Belgische referentiepersoon geen gezinscel meer vormen. Mevrouw gaf aan te willen scheiden en beticht haar ex-partner van geweld, al slaagt zij er niet in die beweringen aan te tonen. Zij maakt verder geen gewag van een nieuwe relatie of van andere familieleden dewelke in België zouden verblijven. Ze woont thans bij een vriendin, maar er kan niet uit het dossier blijken dat er met die persoon een afhankelijkheidsband bestaat die verder reikt dan gewone vriendschapsbanden. Zulks volgt allerminst uit het louter feit dat beide personen op hetzelfde adres staan ingeschreven. Dat kan even goed bij wijze van vriendendienst, om betrokkene de mogelijkheid te geven de relatiebreuk te verwerken of om de kosten voor huisvesting en nutsvoorzieningen te delen. Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.”

2.20. Gelet op het voormelde kan verzoekster bezwaarlijk opwerpen dat uit de bestreden beslissing niet blijkt waarom de door haar aangebrachte bewijzen niet volstaan. Verzoekster, die slechts een loonfiche voor de maand december 2024 naast een arbeidsovereenkomst van 28 november 2024 heeft overgemaakt, brengt de voormelde uitgebreide overwegingen niet aan het wankelen door herhaaldelijk haar overtuiging te ventileren dat haar tewerkstelling wel degelijk heeft bijgedragen aan haar inburgering en integratie, noch door zich “*absoluut niet akkoord*” te verklaren met het oordeel van verweerder dat de tewerkstelling op zich geen afdoende bewijs van haar integratie vormt, noch door de gedane beoordeling als “*hallucinant*” te bestempelen. De Raad neemt akte van verzoeksters betoog dat zij niet bij de pakken is blijven zitten en dat zij de wil heeft om vooruit te gaan in het leven ondanks haar precaire situatie, maar dit kan niet aantonen dat verweeders beoordeling over haar sociale en culturele integratie in het Rijk kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is. Verzoekster stelt dat haar tewerkstelling heeft bijgedragen aan haar sociaal leven, het uitoefenen van hobby's, het contact met medeburgers en de verbetering van haar Nederlands maar dit is niet meer dan een bloot betoog dat verweeders vaststellingen niet aan het wankelen kan brengen dat haar tewerkstelling niet volstaat gelet op het geringe inkomen, de korte verblijfsduur in België, het gebrek aan bewijzen van sociale en culturele integratie – er liggen bijvoorbeeld geen stukken voor waaruit blijkt dat verzoekster zich heeft ingeschreven voor Nederlandse les en een inburgeringscursus – en het ontbreken van familiebanden in België. Tevergeefs probeert verzoekster haar tewerkstelling zaken te laten zeggen die ze niet kan

zeggen. Het is ook niet omdat verweerder hieraan niet het gevolg geeft dat verzoekster eraan geeft dat hij geen rekening zou hebben gehouden met haar tewerkstelling. Met haar betoog dat verweerder rekening dient te houden met *“het geheel van feitelijke elementen”* en *“ALLE elementen in het dossier”* toont verzoekster niet aan met welke stukken verweerder geen rekening zou hebben gehouden. Tevens blijkt niet dat verweerder niet het geheel van de door haar voorgelegde stukken heeft beoordeeld. In de bestreden beslissing kan immers worden gelezen: *“[o]p basis van het geheel van de stukken is het in elk geval redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte met die in het land van herkomst, en dat deze dan ook geen beletsel kan vormen voor het nemen van huidige beslissing”*.

2.21. De Raad komt bijgevolg tot de conclusie dat verzoekster niet aantoonbaar dat verweerder een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige beslissing heeft getroffen. Verzoekster ventileert doorheen het verzoekschrift duidelijk een andere visie op haar zaak, met name dat verweerder de bestreden beslissing onterecht heeft genomen en haar dossier niet grondig, individueel en zorgvuldig heeft onderzocht, maar dit kan niet tot een ander oordeel leiden. Hetzelfde kan worden gezegd van verzoeksters oprisping die geen objectieve grondslag heeft: *“Het mag duidelijk zijn dat het lijkt alsof verwerende partij er enkel op gericht is om het verblijf van verzoekster zonder gegronde redenen te beëindigen en haar dossier niet correct te behandelen. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is.”* Ten slotte kan verzoekster in haar slotbetoog bezwaarlijk opwerpen dat verweerder het rechtszekerheidsbeginsel heeft geschonden door haar verblijf te beëindigen. De Raad ziet niet in welke door verweerder gedane toezeggingen en uitlatingen een bepaald vertrouwen hebben gewekt bij verzoekster dat door de bestreden beslissing geschonden werd en verzoekster legt het ook niet uit.

Het eerste middel is derhalve ongegrond.

2.22. In een tweede middel werpt verzoekster op: *“Schending van artikel 3 EVRM”*.

Zij betoogt als volgt:

“De situatie in Pakistan is nog steeds zeer gevaarlijk.

Indien verzoekster terug dient te keren naar haar land van herkomst, zal art 3 EVRM geschonden worden. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

“ Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen”,

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf.(Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Verwerende partij faalt in haar beslissing om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken. Men neemt een intrekingsbeslissing doch zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Het feit dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd t.a.v. verzoekster, bevestigt wel dat ook verwerende partij van mening is dat zij niet kan terugkeren naar Pakistan, doch gelet op de intrekking van verblijf kan zij echter ook niet in België (ver)blijven.

Het mag duidelijk zijn dat verzoekster haar leven in gevaar is indien zij dient terug te keren.

Verzoekster kan de bescherming van haar overheid niet invoeren, zij kan dan ook niet terugkeren!!

Verzoekster gaat in België bovendien naar een psycholoog en dit sinds 2024, Zij zag mentaal ook zwaar af van de mishandeling die zij door haar (ex-)partner heeft moeten ondergaan.

Dat verwerende partij dit op geen enkele manier onderzoekt in haar beslissing. Dit is flagrant onzorgvuldig!

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is en dat er een reële dreiging is voor de veiligheid van verzoekster.”

2.23. Vermits de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is, zoals ook verzoekster opmerkt, en ook niet gepaard met een dergelijke maatregel, kan verzoekster niet dienstig de schending opwerpen van artikel 3 van het EVRM en de verwachting koesteren dat verweerder diende te motiveren over de situatie in haar land van herkomst. Evenmin kan zij uit het gebrek aan een dergelijke maatregel afleiden dat verweerder *“ook van mening is dat zij niet kan terugkeren naar Pakistan”*. Ten overvloede merkt de Raad op dat het bloot betoog van verzoekster, met name dat haar leven in gevaar is in Pakistan en dat zij niet kan rekenen op de bescherming van de Pakistaanse autoriteiten, niet volstaat om een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Met haar betoog dat zij sinds 2024 een psycholoog ziet brengt verzoekster niets in tegen de vaststellingen van verweerder dat in het psychologisch verslag van 5 januari 2025 kan worden gelezen dat de prognose voor verzoekster gunstig is, dat geen gegevens voorliggen over de frequentie van de sessies bij de psycholoog of de duur van de behandeling en dat verzoekster sinds 10 december 2024 aan de slag is waardoor het niet onredelijk is te stellen dat haar psychische problemen haar niet beletten om haar dagtaak aan te vatten.

Het tweede middel is ongegrond.

2.24. In een derde middel werpt verzoekster op: *“Schending van artikel 8 EVRM”*.

Zij betoogt als volgt:

“Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van s'lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst vormt dit een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel. Zij heeft daar geen enkel vangnet van familie of vrienden die (tijdelijk) kunnen instaan voor haar zorg en onderhoud. Zij is nl. gehuwd waardoor haar (schoon)familie niet meer voor haar wil zorgen; Reden waarom zij ook opnieuw werd teruggestuurd naar België na haar aankomst in Pakistan ondanks het intrafamiliaal geweld. Men meent dat haar echtgenoot dient voor haar te zorgen.

Het is aldus voor haar zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in het land van herkomst een familieleven te leiden en bijgevolg mag niet overgegaan worden tot de verwijdering van verzoekster. (EHRM, 9 april 1996, Adegbie t. Oostenrijk; EHRM, 26 maart 1992, Beljoudi t. Frankrijk).

In casu bestaat er een privé — en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het artikel beschermt zowel het privé — als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land:

Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een weigering van verblijf een schending inhouden op artikel 8 EVRM hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven.

Artikel 8 definieert het begrip privéleven niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven.” De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet er absoluut onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé(- en/of

familie- en gezins)leven aldaar kan handhaven en ontwikkelen? Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds en de samenleving anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang." Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft uitgebouwd, dan dient men dit te catalogeren onder het privéleven. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon? Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Verzoekster kwam een aantal jaar geleden naar België op basis van haar huwelijk en bouwde hier een leven uit. Ondertussen is zij ook aan het werk.

Dat dit geheel der omstandigheden wel degelijk als privéleven dient te worden aanzien en dat dit beschermd wordt door artikel 8 EVRM. Minstens het privéleven van verzoekster dient gerespecteerd te worden.

Thans is er aldus sprake van een veelheid aan buitengewone omstandigheden die een regularisatie-aanvraag op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet ontvankelijk maakt.

Verzoekster haar belangen situeren zich volledig in België en zij bouwde hier een privéleven op waarbij zij zich intens wist te integreren. Wanneer men een afweging maakt aan de hand van de fair balance-toets, dan dient men vast te stellen dat de belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen dan die van de samenleving.

Dat er dan ook een billijke afweging moet gemaakt worden in het licht van de fair balance- toets waarin men de belangen van de overheid moet afwegen tegen de belangen van verzoekster om zich hier te vestigen en haar leven verder op te bouwen op het Belgische grondgebied.

Uit het geheel van het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoekster onmogelijk kan terugkeren, dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die een aanvraag in België verantwoorden.

Er is sprake van een duurzame lokale verankering. Verzoekster is reeds sinds 2023 op Belgisch grondgebied en is geruime tijd aan het werk en heeft serieuze persoonlijke inspanningen gedaan om zich ten volle te kunnen integreren in België.

Na haar terugkomst in België ging verzoekster aan de slag. Ondanks het intrafamiliaal geweld, bleef zij niet bij de pakken zitten en ging zij aan de slag. Zij liet zich bovendien ook psychologisch begeleiden om haar mishandeling een plaats te geven en dit haar niet te laten tegenhouden; Haar toekomstmogelijkheden zien er dan ook positief uit.

Verzoekster werd reeds slachtoffer van geweld binnen haar huwelijk en nu verzoekster ook verblijf verliest wordt zij andermaal gestraft voor het gedrag en het overspel van haar echtgenoot. Zij is reeds slachtoffer geweest van intrafamiliaal geweld, haar partner stuurde haar terug naar Pakistan wanneer hij haar beu was en een nieuwe relatie wilde starten en haar (schoon)familie weigerde haar in Pakistan op te vangen wegens het afgesloten huwelijk. De manier waarop de echtgenoot verzoekster heeft behandeld is onmenselijk en dit zou moeten bestraft worden, tzt. ze zijn hun partner beu, mishandelen hen, sturen die terug naar het land van herkomst en laten hen uitschrijven waardoor ze ook hun verblijf verliezen.

Indien de overheid hieraan meewerkt, worden partners dubbel gestraft en de daders gaan vrijuit, net zoals in dit dossier."

2.25. De bestreden beslissing is voorzien van uitgebreide afwegingen inzake verzoeksters privéleven in België, waarbij ruim aandacht werd besteed aan haar tewerkstelling en haar verblijf en waarbij werd nagegaan of er elementen zijn van sociale en culturele integratie. Ook aan het gezins- en familieleven werd aandacht besteed door na te gaan of er sprake is van een nieuwe relatie of familieleden die in België verblijven. Verzoekster is er niet in geslaagd de gedane afwegingen onderuit te halen (cf. bespreking eerste middel). Zij toont ook nu met het betoog ter ondersteuning van het derde middel niet

aan dat de belangenafweging die verweerder heeft doorgevoerd, met name dat haar banden met België te licht wegen waardoor er geen beletsel is voor het treffen van de bestreden beslissing, een disproportionele inmenging vormt op haar privéleven alhier en derhalve strijdig is met artikel 8 van het EVRM. Verzoekster somt de elementen op die haar zaak kenmerken en meent dat de belangenafweging in haar voordeel moest kantelen, maar dit is niet meer dan een eigen visie op haar zaak die geen schending aantoonst van artikel 8 van het EVRM. Bovendien maakt verzoekster hierbij gewag van elementen die manifest feitelijke grondslag missen zoals de mededeling dat ze al *“geruime tijd aan het werk”* is en *“serieuze persoonlijke inspanningen gedaan [heeft] om zich ten volle te kunnen integreren in België”*. Ook haar overtuiging dat haar *“toekomstmogelijkheden er (...) positief uit[zien]”* en dat als zij haar verblijf verliest, zij zou worden gestraft voor het gedrag en *“overspel”* van haar echtgenoot en dat daarom haar belangen zwaarder moeten doorwegen dan die van de samenleving omdat ze anders *“dubbel gestraft”* wordt, kan bezwaarlijk leiden tot de conclusie dat artikel 8 van het EVRM werd geschonden. Ook met haar bloot betoog dat zij geen enkel vangnet of familie meer in Pakistan heeft, brengt verzoekster niets in tegen de vaststelling van verweerder dat zij *“tussen 25.05.2024 en 07.10.2024 naar Pakistan terug reisde”* waardoor *“het niet onredelijk [is] te stellen dat zij nog een zeer goede voeling moet hebben met de Pakistaanse maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. Gezien zij er zonder haar echtgenoot verbleef, kan aangenomen worden dat ze er nog een familiaal en sociaal netwerk heeft waarbij ze terecht kan.”* Tot slot kan de Raad enkel akte nemen van verzoeksters betoog dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België verantwoorden. Het staat haar vrij een dergelijke aanvraag in te dienen waarover verweerder dan zal oordelen.

Het derde middel is derhalve ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend vijftwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA